

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 72/2020-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. februára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku a zo sudcu Petra Straku a sudcu Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní o ústavných sťažnostiach [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], t. č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby Bratislava, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Perhács s. r. o., Jelenec 353, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. JUDr. Zoltán Perhács, PhD., vedených pod sp. zn. Rvp 82/2020 a sp. zn. Rvp 288/2020, ktorými namieta porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Tpo 55/2019 z 29. októbra 2019 v spojení s uznesením Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 3 Tp 94/2019 z 24. septembra 2019 (sp. zn. Rvp 82/2020) a postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Tos 110/2019 z 28. novembra 2019 v spojení s uznesením Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 1 T 114/2019 z 20. novembra 2019 (sp. zn. Rvp 288/2020), takto

r o z h o d o l :

Ústavné sťažnosti vedené Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 82/2020 a sp. zn. Rvp 288/2020 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 82/2020.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. januára 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], t. č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby Bratislava (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Tpo 55/2019 z 29. októbra 2019 v spojení s postupom a uznesením Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 Tp 94/2019 z 24. septembra 2019. Ústavná sťažnosť je vedená ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 82/2020.

2. Dňa 11. februára 2020 bola ústavnému súdu doručená ďalšia ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tos 110/2019 z 28. novembra 2019 (spolu ďalej len „napadnuté rozhodnutia krajského súdu“) v spojení s postupom a uznesením okresného súdu sp. zn. 1 T 114/2019 z 20. novembra 2019 (spolu ďalej len „napadnuté rozhodnutia okresného súdu“). Ústavná sťažnosť je vedená ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 288/2020.

3. Z ústavných sťažností a ich príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo uznesením vyšetrovateľa „v tom čase expozitúry Bratislava národnej protizločineckej jednotky národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru ČVS:PPZ-1337/NKA-PZ-BA-2018“ vznesené obvinenie za zločin pozbavenia osobnej slobody podľa § 182 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“). Uznesením sudcu pre prípravné konanie okresného súdu

sp. zn. 6 Tp 72/2019 z 12. mája 2019 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s tým, že väzba začala plynúť 9. mája 2019 o 6.05 h, a zároveň bolo rozhodnuté o neprijatí písomného sľubu obvineného a o nenahradení jeho väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. O väzbe sťažovateľa bolo následne rozhodované uznesením sudcu pre prípravné konanie okresného súdu sp. zn. 3 Tp 94/2019 z 24. septembra 2019, ktorým bola žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku ako nedôvodná zamietnutá za súčasného neprijatia jeho písomného sľubu a nenahradenia väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. Okresný súd dôvodil tým, že dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku u sťažovateľa naďalej trvá tak, ako bol ustálený pri jeho vzatí do väzby. Napadnutým uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 55/2019 z 29. októbra 2019 bola sťažnosť sťažovateľa proti označenému uzneseniu zamietnutá. Prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava II podal 7. novembra 2019 na okresnom súde obžalobu na sťažovateľa za skutok vymedzený v uznesení o vznesení obvinenia. Dňa 20. novembra 2019 sa konal na okresnom súde výsluch sťažovateľa pre účel rozhodnutia o ponechaní vo väzbe, po ktorom bolo okresným súdom rozhodnuté o ponechaní sťažovateľa vo väzbe s tým, že dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku u sťažovateľa naďalej trvajú. Zároveň bolo rozhodnuté o nenahradení väzby sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka. O sťažnosti sťažovateľa proti označenému uzneseniu okresného súdu, ktorú podal priamo do zápisnice o jeho výsluchu, rozhodol krajský súd napadnutým uznesením sp. zn. 2 Tos 110/2019 z 28. novembra 2019 tak, že ju zamietol.

4. Sťažovateľ v odôvodnení svojich ústavných sťažností namieta, že konajúce súdy pri posudzovaní zákonnosti väzby nepreskúmali komplexne procesné a hmotné námietky uvádzané v žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu. Pokiaľ ide o dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, sťažnostný súd ich existenciu zdôvodnil veľmi nedôsledne. Podľa sťažovateľa v napadnutých uzneseniach okresného súdu, ako aj krajského súdu nie sú žiadne, nieto ešte konkrétne a preskúmateľné skutočnosti nasvedčujúce tomu, že by sťažovateľ mal v budúcnosti, teda od momentu vznesenia obvinenia, pokračovať v páchaní akejkoľvek trestnej činnosti. Z napadnutých uznesení sa nedá zistiť, aká konkrétna skutočnosť objektívne odôvodňuje obavu z pokračovania trestnej

činnosti, dokonania trestného činu, o ktorý sa mal sťažovateľ pokúsiť, alebo vykonania trestného činu, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil, a takáto obava nevyplýva ani zo žiadneho z dosiaľ zabezpečených a vykonaných dôkazov. V sťažovateľovom prípade, keď väzba trvá už deväť mesiacov, nedošlo k pristúpeniu žiadneho ďalšieho významného a dostatočného dôvodu na existenciu a ďalšie trvanie väzby. Sťažovateľ sa preto cíti byť nespravodlivo držaný vo väzbe, a to bez zákonného dôvodu. Navyše, z odôvodnenia napadnutých rozhodnutí nie je zrejmé, prečo v jeho prípade nepostačuje použitie iných, menej invazívnych inštitútov, resp. prečo ponúknuté záruky neboli dostatočné na dosiahnutie účelu zaisťovacieho opatrenia.

Sťažovateľ preto v závere sťažností konštatuje, že *„v danej veci neexistuje dostatok podkladov, na ktorých by v rovine rozumnej istoty alebo aspoň v rovine opodstatneného rizika bola u neho založená dôvodnosť väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. Všetky uvedené skutočnosti nasvedčujú tomu, že pokračovanie v páchaní stíhanej trestnej činnosti u sťažovateľa nijako neprichádza do úvahy a dôvodnosť väzobného stíhania z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. je znížená natolko, že pri teste nevyhnutnosti, primeranosti a odôvodnenosti nemôže obstať... Poukazovanie naďalej len na skutok, ktorého spáchanie sťažovateľ priznal, nemôže byť považované za konkrétny dôvod pre väzbu. Rovnako iné všeobecné tvrdenia o hrozbách spojených s prepustením sťažovateľa na slobodu bez ich bližšej konkretizácie a určitosti vo vzťahu k správaniu obžalovaného alebo k iným okolnostiam nemôžu obstať a z hľadiska dodržiavania ústavnosti sú ako dôvod väzby neprípustné (I. ÚS 250/2014).“*

5. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ v petite podaných ústavných sťažností žiada, aby ústavný súd nálezom rozhodol o porušení jeho v záhlaví tohto rozhodnutia označených práv postupom a napadnutými rozhodnutiami krajského súdu v spojení s postupom a napadnutými rozhodnutiami okresného súdu, ktoré ďalej zruší, aby sťažovateľa prepustil z väzby na slobodu a priznal mu finančné zadosťučinenie, ako aj náhradu trov konania.

6. Vec vedená ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 82/2020 (na základe sťažnosti sťažovateľa doručenej ústavnému súdu 15. januára 2020) bola pridelená sudcovi spravodajcovi Mojmirovi Mamojkovi, ktorý je podľa Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 (ďalej

len „rozvrh práce“) členom tretieho senátu ústavného súdu. Vec vedená ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 288/2020 (na základe sťažnosti sťažovateľa doručenej ústavnému súdu 11. februára 2020) bola pridelená sudcovi spravodajcovi Martinovi Vernarskému, ktorý je podľa rozvrhu práce tiež členom tretieho senátu ústavného súdu.

II.

K spojeniu vecí

7. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Podľa § 62 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon v piatej časti alebo šiestej časti neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, vzťahuje sa na konanie pred ústavným súdom podľa povahy vecí primerane Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

11. Podľa prvej vety § 166 ods. 1 CSP v záujme hospodárnosti konania súd spojí na spoločné konanie také konania, ktoré sa pred ním začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých strán.

12. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 62 zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 166 ods. 1 CSP.

13. Podľa § 7 ods. 1 písm. e) zákona o ústavnom súde a čl. II bodu 10 rozvrhu práce v záujme hospodárnosti konania môže plénum ústavného súdu rozhodnúť o spojení vecí patriacich do pôsobnosti senátov ústavného súdu, ktoré boli pridelené členom rôznych senátov ako sudcom spravodajcom, na spoločné konanie, ak tieto veci spolu skutkovo alebo právne (z hľadiska predmetu konania) súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Návrh na rozhodnutie o spojení môže plénu ústavného súdu podať sudca spravodajca vo veci, ktorej spojenie s inou vecou sa navrhuje, alebo predseda ústavného súdu. Ak vzhľadom na okolnosti hodné osobitného zreteľa nerozhodne plénum inak, je na spoločné konanie o spojených veciach príslušný ten senát ústavného súdu, ktorého členom je sudca spravodajca v tej zo spájaných vecí, v ktorej začalo konanie na ústavnom súde skôr (§ 41 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Za rovnakých podmienok môže plénum ústavného súdu rozhodnúť o spojení vecí patriacich do jeho pôsobnosti, ktoré boli pridelené rôznym sudcom spravodajcom. Ak vzhľadom na okolnosti hodné osobitného zreteľa nerozhodne plénum inak, sudcom spravodajcom v spoločnom konaní o spojených veciach je sudca spravodajca v tej zo spájaných vecí, v ktorej začalo konanie na ústavnom súde skôr. O spojení ostatných vecí patriacich do pôsobnosti senátov ústavného súdu, ktoré spolu skutkovo alebo právne (z hľadiska predmetu konania) súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov, rozhoduje príslušný senát ústavného súdu určený podľa bodu 5, a to na návrh sudcu spravodajcu vo veci, ktorej spojenie s inou vecou sa navrhuje. Ak vzhľadom na okolnosti hodné osobitného zreteľa nerozhodne senát inak, sudcom spravodajcom v spoločnom konaní o spojených veciach je sudca spravodajca v tej zo spájaných vecí, v ktorej začalo konanie na ústavnom súde skôr.

14. Z ústavných sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 82/2020 a sp. zn. Rvp 288/2020 vyplýva, že tieto sa týkajú toho istého sťažovateľa, ktorý namieta porušenie tých istých práv a obsah týchto ústavných sťažností je z väčšej časti identický (z hľadiska právnej argumentácie takmer totožný). Sťažovateľom označení porušovateľa práv sú v oboch ústavných sťažnostiach krajský súd a okresný súd, povaha ústavnými sťažnosťami napadnutých rozhodnutí je totožná, keďže ich predmetom je rozhodovanie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby (sp. zn. Rvp 82/2020) a o ponechaní sťažovateľa vo väzbe po podaní obžaloby (sp. zn. Rvp 288/2020), pričom krajský súd ako

sťažnostný súd rozhodoval o väzbe sťažovateľa s krátkym časovým odstupom (len 3 týždňov). Napokon totožný je aj právny zástupca sťažovateľa.

15. Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd v záujme hospodárnosti konania podľa § 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 166 ods. 1 CSP rozhodol, že veci ním vedené pod sp. zn. Rvp 82/2020 a sp. zn. Rvp 288/2020 spája na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 82/2020.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. februára 2020

Mojmír Mamojka
predseda senátu